

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 85.

Trettende Session.

37te Møde.

Løvedagen den 14de December Kl. 6½ Aften.

(Fortsat.)

Norgaard (fortsat): Gengang urgerede han meget stærkt, at det var ligefrem farligt for Kirkens Vel, naar Præsterne ikke beholdt disse større Avlsbrug. Han lagde endog saa stærk Vægt derpaa, at det kom frem i Betænkningen. Jeg kan ikke nægte, at for mig stiller det sig saaledes, at saa vilde Kirkens Vel paa den Maade falde vel meget sammen med det Materielle. Sa, den ærede Landsthingsmand vilde endog til Nød tillade, at den oversflødige Jord ved Præstegaardene bortarvesfestedes, i alt Fald maatte det ikke skee uden Præstens Minde, og saaledes, at det blev til Kalbets og Præstens Fordeel. Jeg synes nu rigtignok, at naar man havde saa fast Overbeviisning om en Sag, at der da kunde have været Grund for den ærede Landsthingsmand til at holde fast ved den Anskuelse, han saa stærk gjorde gjældende ved anden Behandling, og ikke ombytte den med et Forslag som dette; thi det kunde dog maaskee være, at hans Mening, naar han her fastholdt den, kunde have faaet større Tilslutning i det andet Thing. Jeg skal ikke videre omtale dette Punkt, men bede det ærede Thing om Undskyldning for, at jeg seer mig i den Nødvendighed, nu da vi staae ved den sidste Behandling af Sagen, at maatte udtale mig noget udførligere om et Par andre Punkter i denne Paragraph. Jeg havde nemlig til anden Behandling forlangt Ordet for at udtale mig om Præstegaardsavlingen og den Jord, man vilde

tildele Præsten, men jeg blev ved Forhandlingernes Afslutning forhindret derfra, og da der saaledes var et Par Punkter, som det var mig magtpaaliggende at udtale mig om, maa det vel være mig tilladt nu ved tredje Behandling, som jo er noget seent, at omtale dem. Det Væsentligste, jeg vil tale om, angaaer som sagt to Punkter, som ikke tidligere ere blebne fremhævede. Man synes nemlig at ville fastholde det Princip, at det her gjælder om at faae disse Indtægter, hvorom her er Tale, til at slaae til og gaae til, og dernæst har man ogsaa søgt at slaae fast, at 80 Rd. er den rette Værdi for Nyttens af en Tønde Hartkorn. Jeg kan nu ikke gaae ind paa de Anskuelser eller indrømme, at naar man f. Ex. sætter en Præst paa en fast Gage af 1,400 Rd. og dertil 2 Tønder Hartkorn, og giver en anden Præst 1,560 Rd. uden Hartkorn, at disse to Præster da skulle være lige stillede med Indtægter. Efter det Kjendskab, jeg har til Sagen, vil den Præst, der har 1,400 Rd. og 2 Tønder Hartkorn, være langt fordeelagtigere stillet end den, der faaer to Gange 80 Rd. til de 1,400 Rd. Udvalget har nu vel omtalt i Betænkningen, at Præsterne ikke fik meget skæffeligt ud af Avlsbruget, fordi det er en dem fremmed Bedrift, og at der undertiden udfordres en Capital, som de ikke ere i Besiddelse af. Men desuagtet har dog Udvalget tildeels holdt fast ved, at Præsterne skulle beholde de større Avlsbrug. Det er jo ogsaa oplyst i Betænkningen, at der er Præstegaarde med 14 Tønder og nogle Skjæpper Hartkorn, der kun ere anførte til en Indtægt af 19 Rd. pr. Tønde af god Jord, medens andre med 12 Tønder og nogle Skjæpper være opgivne med